

Mødet med ReMida

Af Renee Sidney, skolepædagog på Glamsbjergskolen

Glamsbjergskolen er den lokale folkeskole i Glamsbjerg. Skolen har etableret et mini-ReMida, og er optaget af at give skolens elever mulighed for at udvikle deres kreative sider, være innovative, tænke og handle miljøbevidst.

Da jeg første gang trådte ind i ReMida, så jeg det som et rum fyldt med dimser og dutter. Jeg var ikke helt sikker på, hvad jeg syntes om det. Umiddelbart tænkte jeg, at børnene ville kreere en masse ting, som ville ende i skraldespanden bagefter. Næste gang jeg skulle undervise i ReMida, havde jeg en o. klasse med, og de havde heller ikke mange erfaringer med ReMida. Men, hvor jeg så dimser og dutter, så børnene muligheder og potentialer. Børnene begyndte at tegne deres projekter og hurtigt blev rummet fyldt med børn, der var fordybet i hver deres proces. Det var her jeg første gang så, at ReMida giver plads til, at børnene kan udnytte deres potentiale.

Malaguzzi sagde engang: "Stand aside for a while and leave room for learning, observe carefully what children do, and then, if you have understood well, perhaps teaching will be different from before."

ReMida er mere end bare dimser og dutter. Efterhånden som jeg blev mere erfaren med ReMida, begyndte jeg også at have flere børn med, det var et sted hvor både børnene og jeg blev udfordret, men alle sammen på hver vores måde.

Jeg har en elev, der har svært ved at udtrykke sig, uanset om det er at skulle tegne eller skrive. I ReMida ser jeg et helt andet barn. Jeg ser et barn, der glæder sig over det, han selv præsterer. Han finder alle de ting frem, som han gerne vil bruge. Det hele ligger i bunker foran ham. For nogle vil det måske synes som et stort rod, men for ham giver det mening. Jeg kan spørge ind til hver eneste lille ting, og hver ting vil have sin egen funktion. Der er

ikke noget af det, som er valgt tilfældigt. Han kan fortælle mig de mest fantastiske historier, om de objekter han er ved at kreere inde i hovedet. Jeg har aldrig oplevet, at han er kommet fra ReMida med et færdigt produkt, men hele processen er så vigtig for ham. Han fortæller og fortæller, og jeg kan mærke en dreng der er så fordybet i det han sidder

På Glamsbjergskolen kan vi få nogle rigtig store vandpytter ude på legepladsen. Børnene fik den idé, at lave skibe, som kunne sejle i de store vandpytter. Her har en dreng bygget en tømmerflåde, som skulle have et flag, så de store skibe kunne få øje på den ude i det store farvand.

og laver. Det er i ReMida, at han har muligheden for at udtrykke sig, på en måde han mestrer, og hvor jeg kan spørge ind til hans tanker og ideer, og vi får skabt et fælles tredje gennem hans proces. I undervisningen er han en dreng vi har svært ved at nå ind til og få skabt en god relation til, men i ReMida ser jeg en hel anden dreng, der er så engageret i det han laver, fordi det giver mening for ham.

ReMida stiller ikke et overordnet krav til det mål, børnene skal komme frem til. Det er det enkelte barn, der selv vælger målet for det de laver. Overalt i ReMida ser jeg børn, der arbejder med hver deres udvikling. De oplever og lære, og gennem hele deres proces, bliver de hele tiden klogere på det de laver. De stiller nysgerrige og undrende spørgsmål til hinanden og sig selv. Undervejs i processen støder børnene på udfordringer, og hvor de før så det som en trussel, der skulle overstås, oplever jeg i højere grad, at børnene ser det som en udfordring, de er klar til at tage op og finde ud af at løse.

ReMida fascinerer mig især, fordi jeg oplever, at jeg kan lære mindst lige så meget af børnene, som de kan lære af mig. Børn ser og oplever verden som en kæmpe legeplads, det er noget jeg tit oplever, at vi voksne glemmer.

Når jeg spørger børnene om de kan lide ReMida, så får jeg samme svar fra alle, et stort JA! Børnene nævner især ting som: "Man kan være kreativ på en måde, som man ikke kan derhjemme." Et barn fra 1. klasse sagde til mig: "Jeg har

Pigerne her er i færd med et større projekt. De opdagede en kasse fyldt med forskellige flotte stofstykker, som de til en start fandt ud af kunne være flot som gulvtæppe og tapet i et dukkehus. Stofstykkerne kunne også bruges som tøj til dukkerne, græsplæne, dug, lampeskærme, der var faktisk ikke en eneste ting i huset, som ikke blev pyntet med sirligt udklippet stykker stof.

ReMida Center Odense

altid ønsket mig en Lamborghini, og her i ReMida kan jeg bygge en." En pige fra o. klasse sagde til mig en dag, at i ReMida følte hun, at hun fik lov til at bruge sin fantasi, og hun kunne skabe en hel fantasiverden ud af de ting, som hun havde. En dreng var ved at bygge en tryllehat, han udbrød midt i sit projekt: "Det er sjovt at se, når det man tænker, bliver virkeligt".

Børn har alle disse vidunderlige tanker og fantasier om, hvordan verden kan se ud. I ReMida får de lov til at gøre dem til virkelighed, mens de lære igenem hele processen. De udforsker og udfordrer, og jeg elsker at være med gennem hvert eneste skridt de tager i deres udvikling.

Her er en pige fra 1. klasse i gang med at bygge en krukke til sin storesøster. Pigen ville gerne lave noget, som hendes storesøster kunne bruge på sit skrivebord til alle sine ting, men det vigtigste var, at det skulle være noget, som fik hende til at smile.